

torer kom under Konkurs, er ikke mindre interessant, end at Komiteen til Slut maatte misbillige, at Hr. Heide gennem Detailhandlerbanken ydede en kendt Byggesagfører et nyt Laan paa 20,000 Kr.

Forskellige andre Forhold — saavel den i Komiteen herskende Uvillie mod Offentlighed som Forhandlingen om Midlernes Tilvejebringelse, hvoraf kun her skal berøres det af en Bankdirektør fremsatte Ønske om et Statslaan paa 50 Millioner til Dækning af de nogle og fyre Millioner, Laanefonden staaer i Forskud for — skal Mindretallet afholde sig fra at kommentere.

II. Den udvidede Garanti.

1. Laanekassen.

Aarsager: Fra en lille Laaneforretning er Laanekassen bleven en Byggebank: Den byggede selv, om end formelt gennem følgende Selskaber: „Ny Christiansborg, Bona, Strandpalæet, Alhambra, Brorsonshus, St. Martins Allé, Puggaardsgade, Nyvej 8 og 10, Lille Istedgade, Meinungsgade etc. etc.“ Desforuden leverede den faktisk al Kapitalen til Frederiksberg Maskinsnedkeri og Københavns Entreprenørforretning. Blandt Bankens store Debitorer var Peschardt! Tabene ansloges i 1908 af den tilforordnede Direktør Herforth til ikke at være mere, end at endog en mindre Del af Aktiekapitalen var i Behold. Pr. 1. Januar 1909 mener Hr. Herforth dog, at Tabet er — foruden de 2 Mill. i tabt Aktiekapital — ca. 1½ Mill. Kr., et Tab, der efter vort Skøn er for lavt ansat, naar Hensyn tages til Arten af Bankens Engagements, og at Rente- og Driftstab i de kommende Aar ikke er medtaget. Under 2 Mill. bliver Bankens Underskud neppe. Det, der fanger Øjet, er, at alle disse Byggeselskaber og Forretninger, der have bragt Ruin over Banken og i øvrigt ogsaa over mange andre, havde i deres Bestyrelse Medlemmer af Bankens

Ledelse, der stadig gik igen som Tordenskjolds Soldater. At et af disse Selskaber (Bona) — skønt lidet solvent — fordelte Friaktier og udbetalte Udbytte med Penge, laante i Laanekassen, er ikke uden Interesse, men blegner jo i Sammenligning med, at dette Selskab bestak Justitsministerens Svigersøn.

Direktør Carvil, der bærer Hovedansvaret for denne Banks Misère, har ved sine Meddelelser vildledet Bankkomiteen. Den 24. Februar meddeles det i Bankkomiteen, at Hr. Carvil anslaaer Tabet til 11 pCt. af Aktiekapitalen (200,000 Kr.) — det er 20 Gange saa stort!

Hr. Carvils Forhold til de Peschardtske Transaktioner er berørt i Salen: Laanekassens Forhold til den „Gimle“ tilhørende Obligation, som Peschardt pantsatte og som Banken modtog i Haandpant paa et Tidspunkt, hvor Banken burde vide, at denne Obligation forlængst skulde have været ude af Verden — er kun en af de mange Ting, der maa indignere og vække Forundring over, at Bankkomiteen ikke i Tide satte Hr. Carvil bort fra Ledelsen.

Hele Forholdet med, at de samme Mænd i Egenskab af Bestyrelsesmedlemmer i Banken stod som Laangivere til sig selv i Egenskab af Ledere og Entreprenører i Byggeselskaberne, virker saare utiltalende.

Hvorledes kom Laanekassen ind under Garantien?

Det viser sig, at i et Finansudvalgsmøde i Dagene fra 8.—10. Februar nævner Finansminister Lassen, at Laanekassen har et Laan i Nationalbanken; et enkelt Medlem af Udvalget advarede mod Laanekassen, hvorpaa Vilhelm Lassen svarede: den skulde nok blive „tagen i Ørene“, hvad der ikke fornøftigvis kan opfattes som et Tilsagn om Statsgaranti.

Uagtet Garantiloven angaaende Detailhandlerbanken og Grundejerbanken den 12. Februar fremlægges i Folketinget, har Statsgældsdirektøren allerede den 11. Marts i Bankkomiteens Møde foreslaaet, at Laanekassen skulde ind under Garantien! Her foreligger en grov For-